

Začasna izdaja

SODBA SODIŠČA (deseti senat)

z dne 30. aprila 2020(*)

„Predhodno odločanje – Skupni sistem davka na dodano vrednost – Direktiva 77/388/EGS – člen 10(2), prvi in tretji pododstavek, člen 17(1) in člen 18(2), prvi pododstavek – Direktiva 2006/112/ES – člen 63, člen 64(1), člen 66, prvi odstavek, točke od (a) do (c), člen 167 in člen 179, prvi odstavek – Storitve, opravljene pred pristopom Madžarske k Evropski uniji – Natančna določitev cene te storitve po pristopu – Račun za navedeno storitev, izdan in plačan po pristopu – Zavrnitev pravice do odbitka, ki temelji na tem računu, zaradi zastaranja – Pristojnost Sodišča“

V zadevi C-258/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Kúria (vrhovno sodišče, Madžarska) z odločbo z dne 7. marca 2019, ki je na Sodišču prispela 27. marca 2019, v postopku

EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegenforgalmi Kft.

proti

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága,

SODIŠČE (deseti senat),

v sestavi I. Jarukaitis (poročevalec), predsednik senata, M. Ilešič in C. Lycourgos, sodnika,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za madžarsko vlado M. Z. Fehér in G. Koós, agenta,
- za Evropsko komisijo L. Havas in J. Jokubauskaitis, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Šeste direktive Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 23) (v nadaljevanju: Šesta direktiva) in Direktive Sveta

2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL 2006, L 347, str. 1).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegenforgalmi Kft. (v nadaljevanju: Eurovia) in Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (oddelek za pritožbe pri nacionalni davčni in carinski upravi, Madžarska) (v nadaljevanju: davčna uprava) v zvezi z zakonitostjo odločbe, s katero je zadnjenavedena družbi Eurovia s sklicevanjem na zastaranje zavrnila pravico do odbitka vstopnega davka na dodano vrednost (DDV).

Pravni okvir

Pravo Unije

Šesta direktiva

3 Člen 10 Šeste direktive je določal:

„1. (a) ‚Obdavčljivi dogodek‘ je dogodek, s katerim so izpolnjeni pravni pogoji, potrebni za nastanek obveznosti obračuna davka.

(b) ‚Obveznost obračuna‘ davka nastane v trenutku, ko ima davčni organ po zakonu pravico zahtevati davek od osebe, ki ga je dolžna plačati, četudi se plačilo odloži.

2. Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna davka nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene. [...] opravljanje storitev, pri katerih se izdajajo zaporedni obračuni ali se izvršijo zaporedna plačila, se štejejo za zaključene v trenutku, ko poteče obdobje, na katerega se taki obračuni ali plačila nanašajo.

[...]

Z odstopanjem od zgornjih določb lahko države članice določijo, da obveznost obračuna davka za določene transakcije ali za določene kategorije davčnih zavezancev nastane:

- najkasneje ob izdaji računa ali dokumenta, ki se priznava kot račun, ali
- najkasneje ob prejemu plačila ali
- če račun ali dokument, ki se priznava kot račun, ni izdan ali je izdan kasneje, v določenem obdobju od datuma obdavčljivega dogodka.

[...]“

4 Člen 17 te direktive je določal:

„1. Pravica do odbitka nastane v trenutku, ko nastane obveznost za obračun odbitnega davka.

2. Dokler se blago in storitve uporabljajo za namene njegovih obdavčljivih transakcij, je davčni zavezanec upravičen odbiti davek, ki ga je dolžan plačati:

(a) [DDV], ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal za blago ali storitve, ki mu jih je dobavil ali mu jih bo dobavil drug davčni zavezanec;

[...]“

5 ?len 18 navedene direktive je dolo?al:

„1. Za uveljavljanje svoje pravice do odbitka mora dav?ni zavezanec:

(a) za odbitke po ?lenu 17(2)(a) imeti ra?un [...];

[...]

2. Dav?ni zavezanec opravi odbitek tako, da od skupnega zneska [DDV], dolgovanega za dano dav?no obdobje, odšteje skupni znesek davka, za katerega je v istem obdobju nastala pravica do odbitka, ki se lahko uveljavlja v skladu z dolo?bami odstavka 1.

[...]“

Direktiva 2006/112

6 ?len 411(1) Direktive 2006/112 med drugim dolo?a, da se Šesta direktiva razveljavi. V skladu z odstavkom 2 tega ?lena sklicevanja na Šesto direktivo pomenijo sklicevanja na ustrezne dolo?be Direktive 2006/112.

7 ?len 62 Direktive 2006/112 v to?kah 1 in 2 povzema to?ki (a) in (b) ?lena 10(1) Šeste direktive. ?len 63 Direktive 2006/112 dobesedno povzema besedilo odstavka 2, prvi pododstavek, prvi stavek, tega ?lena 10, medtem ko ?len 64(1) Direktive 2006/112 brez vsebinskih sprememb povzema besedilo drugega stavka tega prvega pododstavka, ?len 66 Direktive 2006/112 pa v prvem odstavku, to?ke od (a) do (c), v bistvu vsebuje enake dolo?be, kot so tiste iz ?lena 10(2), tretji pododstavek, prva, druga in tretja alineja, Šeste direktive.

8 ?len 167 Direktive 2006/112 dobesedno povzema besedilo ?lena 17(1) Šeste direktive, ?len 168 Direktive 2006/112 pa v bistvu ustreza odstavku 2(a) tega ?lena 17.

9 ?len 178 in ?len 179, prvi odstavek, Direktive 2006/112 v bistvu povzemata dolo?be ?lena 18(1)(a) in ?lena 18(2), prvi pododstavek, Šeste direktive.

Madžarsko pravo

10 Az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (zakon št. LXXIV iz leta 1992 o davku na dodano vrednost) (*Magyar Közlöny* 1992/128 (XII. 19.)) v razli?ici, ki se je uporabljala, ko so se opravljale storitve iz postopka v glavni stvari (v nadaljevanju: prejšnji zakon o DDV), je v ?lenu 16 dolo?al:

„1. Obveznost obra?una davka za dobave blaga in opravljene storitve nastane – brez poseganja v dolo?be ?lenov 17 in 18 – ko je blago dobavljeno oziroma storitve opravljene ali ko je blago delno dobavljeno oziroma so storitve delno opravljene ([...] izpolnitev).

2. Razen ?e dolo?be tega zakona ne dolo?ajo druga?e, se trenutek izpolnitve dolo?i glede na dolo?be civilnega zakonika.“

11 ?len 32 prejšnjega zakona o DDV je dolo?al:

„1. Dav?ni zavezanec iz ?lena 34 ima pravico, da od dolgovanega davka odbije:

(a) znesek davka, ki mu ga je za dobave blaga ali opravljene storitve zaračunal drug davčni zavezanec – v primeru preoblikovanja družbe tudi njegov pravni predhodnik – ali davčni zavezanec na podlagi zakona o poenostavljenem davku od dohodkov pravnih oseb; [...]"

12 Člen 35 prejšnjega zakona o DDV je določal:

„1. Pravico do odbitka je mogoče uveljavljati samo – brez poseganja v določbe zakona o splošnem davčnem postopku – na podlagi dokumentov, ki verodostojno potrjujejo znesek vstopnega davka. Za take dokumente se štejejo spodaj navedeni dokumenti, izdani na ime davčnega zavezanca:

(a) računi in poenostavljeni računi (v primeru iz člena 32(1)(a) in (g)); [...]"

13 Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (zakon CXXVII iz leta 2007 o davku na dodano vrednost) (*Magyar Közlöny* 2007/155 (XI. 16.)) v različici, ki se je uporabljala na datum izdaje računa iz postopka v glavni stvari (v nadaljevanju: zakon o DDV), je v členu 55(1) določal, da „[d]avčna obveznost nastane na podlagi dejstva, da se obdavčljiva transakcija dejansko izvede (v nadaljevanju: izpolnitev)“.

14 Člen 119(1) zakona o DDV je določal, da „[?]e zakon ne določa drugače, pravica do odbitka davka nastane v trenutku, ko je treba obračunati davek, ki ustreza vstopnemu davku (člen 120)“.

15 Člen 120 zakona o DDV je določal:

„?e davčni zavezanec – ki deluje kot tak – uporablja ali drugače izkorišča blago ali storitve za obdavčljive dobave blaga ali obdavčljivo opravljanje storitev, ima pravico odbiti od davka, ki ga dolguje, davek, ki:

(a) ga je obračunal drug davčni zavezanec – vključno z osebami ali organizacijami, ki so zavezane za poenostavljen davek od dohodka pravnih oseb – v zvezi s pridobitvijo blaga ali uporabo storitev; [...]"

16 Člen 127 zakona o DDV je določal:

„1. Bistveni pogoj za uveljavljanje pravice do odbitka je, da ima davčni zavezanec na voljo:

(a) v primeru iz člena 120(a) račun, izdan na njegovo ime, ki dokazuje, da je bila transakcija izvršena; [...]"

17 Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (zakon XCII iz leta 2003 o splošnem davčnem postopku) (*Magyar Közlöny* 2003/131 (XI. 14.)) v členu 164 določa:

„1. Pravica do odmere davka zastara v petih letih od zadnjega dneva koledarskega leta, v katerem je bilo treba davek obračunati ali napovedati ali v katerem bi bilo treba davek plačati, če ni obračuna ali napovedi. Pravica prositi za proračunsko podporo in pravica zahtevati vračilo preplačanih zneskov zastarata – razen če zakon ne določa drugače – v petih letih od zadnjega dneva koledarskega leta, v katerem so take pravice nastale.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

18 Družba Eurovia je 12. novembra 1996 in 17. septembra 1997 z gospodarsko družbo (v nadaljevanju: izvajalec) sklenila podjemne pogodbe za izvajanje del v zvezi z nadzemnim telekomunikacijskim omrežjem. Med družbo Eurovia in izvajalcem je nastal spor v zvezi z

zneskom plačila, zato je družba Eurovia zadnjenavedenemu plačala le del tega zneska.

19 Izvajalec je nato začel sodni postopek, v katerem je bila izdana odločba Fővárosi Ítéltábla (višje sodišče v Budimpešti, Madžarska) z dne 17. septembra 2004, s katero je bilo družbi Eurovia naloženo plačilo 19.703.394 madžarskih forintov (HUF) (približno 59.000 EUR), skupaj z obrestmi, in ki je bila potrjena s sodbo Legfelsőbb Bíróság (vrhovno sodišče, Madžarska) z dne 5. oktobra 2010. Družba Eurovia je ta znesek plačala po koncu izvršilnega postopka.

20 Izvajalec je 15. junija 2011 na zahtevo družbe Eurovia izdal račun, na katerem je bil kot datum izpolnitve transakcije iz postopka v glavni stvari naveden 6. junij 2011. Družba Eurovia je v obravnavi za drugo četrtletje 2011 na podlagi tega računa odbila DDV v višini 3.940.679 HUF (približno 11.800 EUR).

21 Davčna uprava je pri predhodni preveritvi plačila ugotovila, da je družba Eurovia neupravičeno izvedla ta odbitek, in ji naložila davčno sankcijo v višini 394.000 HUF (približno 1.200 EUR). Po mnenju te uprave je v skladu s členom 36(1)(a) in členom 16(15) prejšnjega zakona o DDV zastaralni rok začel teči 31. decembra 2004, tako da je pravica do vračila vstopnega DDV ugasnila 31. decembra 2009.

22 Po koncu upravnega spora, ki ga je družba Eurovia začela zoper to odločbo, je Kúria (prej Legfelsőbb Bíróság) (vrhovno sodišče, Madžarska) s sodbo, izdano leta 2014, to odločbo odpravilo z obrazložitvijo, da se člen 16(15) prejšnjega zakona o DDV ne uporablja in da je treba datum izpolnitve transakcije iz postopka v glavni stvari določiti v skladu s splošnimi določbami zakona.

23 Davčna uprava je v okviru novega postopka na podlagi sodbe Fővárosi Ítéltábla (višje sodišče v Budimpešti) z dne 17. septembra 2004 kot datum izvršitve transakcije iz postopka v glavni stvari določila 16. november 1998 in izpodbijala pravico do odbitka DDV zaradi zastaranja, saj je bil s prejšnjim zakonom o DDV datum nastanka pravice do odbitka davka vezan na trenutek nastanka obveznosti obračuna davka pri dobavitelju. Ker je bila transakcija iz postopka v glavni stvari dejansko izvedena 16. novembra 1998, naj bi bil na račun, ki ga je izdal izvajalec, naveden nepravilen datum, saj naj se pojem „izpolnitev“ transakcije ne bi nanašal na datum njenega plačila, temveč na datum njene konkretne izvedbe.

24 Družba Eurovia je zoper to novo odločbo vložila tožbo, v kateri je med drugim trdila, da pravica do odbitka DDV ne nastane, dokler ni izdan račun. Ta tožba je bila na prvi stopnji zavrnjena med drugim zato, ker ni sporno, da je izvajalec izpolnil svoje obveznosti, ki jih je imel na podlagi pogodb, sklenjenih z družbo Eurovia od leta 1998, in ker je posledično davčna uprava pravilno ugotovila, da je pravica do odbitka DDV zastarala.

25 Družba Eurovia je vložila kasacijsko pritožbo pri Kúria (vrhovno sodišče), predložitvenem sodišču, v kateri je med drugim trdila, da brez računa ne more uveljavljati svoje pravice do odbitka DDV, da dokler pogoji za uveljavljanje te pravice do odbitka niso izpolnjeni, zastaralni rok dejansko ne teče, in da je negotovost o znesku terjatve preprečila izpolnitev njene obveznosti izdaje računa. Davčna uprava predlaga zavrnitev kasacijske pritožbe.

26 Predložitveno sodišče se sprašuje, ali je v primeru spora med strankama, ki se nanaša na znesek plačila storitve, kadar je bil ta znesek določen s sodno odločbo, račun pa izdan šele, ko je bilo plačilo tega zneska dejansko izvedeno, mogoče neupoštevati pravilo iz Šeste direktive in Direktive 2006/112 v zvezi z izpolnitvijo zadevne transakcije in njeno obdavčitvijo ter ali je mogoče, da se nacionalna zakonodaja v zvezi z zastaranjem pravice do odbitka DDV ne uporabi.

27 V obravnavanem primeru je bil zaradi spora med strankama račun izdan šele leta 2011. To

sodišče torej meni, da je pravica družbe Eurovia do odbitka DDV nastala šele takrat in da bi bilo treba rok za uveljavljanje te pravice do odbitka računati od trenutka, ko je bil znesek DDV iz postopka v glavni stvari plačan v državni proračun in ko je bil izdan račun. Stališče davčne uprave se mu zdi v nasprotju z načelom nevtralnosti DDV, saj je uveljavljanje pravice do odbitka DDV zavrnjeno zaradi ozke razlage tega, kaj pomeni trenutek izpolnitve transakcije, ne da bi se upoštevale posebnosti obravnavane zadeve.

28 Sprašuje se tudi, ali lahko dejstvo, da družba Eurovia ni prostovoljno izpolnila svoje obveznosti plačila, zaradi česar je bila odložena izdaja računa, vpliva na uveljavljanje njene pravice do odbitka DDV.

29 V teh okoliščinah je Kúria (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišče v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je praksa države članice, ki za namene uveljavljanja pravice do odbitka davka upošteva izključno trenutek, ko je nastala obveznost obračuna davka, ne da bi upoštevala, da je bil obseg izpolnitve predmet civilnega spora med strankama, ki je bil razrešen po sodni poti, in da račun ni bil izdan, dokler ni bila izdana pravnomotna sodba, v nasprotju z načelom davčne nevtralnosti in formalnimi pogoji za uveljavljanje pravice do odbitka DDV?

2. Ali je v primeru pritrdilnega odgovora mogoče prekoračiti petletni zastaralni rok za uveljavljanje pravice do odbitka DDV, določen v zakonodaji države članice, ki teče od trenutka, ko so bile storitve opravljene?

3. Ali v primeru pritrdilnega odgovora ravnanje prejemnika računa v tej zadevi, in sicer da ni plačal zneska izvajalca, ki je bil določen s pravnomotno sodbo, do postopka izvršbe, ki ga je začel izvajalec, zaradi česar je bil račun izdan šele po izteku zastaralnega roka, vpliva na uveljavljanje pravice do odbitka?“

Pristojnost Sodišča

30 V skladu z ustaljeno sodno prakso je Sodišče pristojno za razlago prava Unije le glede njegove uporabe v državi članici od datuma njenega pristopa k Evropski uniji (sodbi z dne 10. januarja 2006, Ynos, C-302/04, EU:C:2006:9, točka 36, in z dne 27. junija 2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, točka 17 in navedena sodna praksa).

31 Iz tega izhaja zlasti, da Sodišče ni pristojno za razlago direktiv Unije o DDV, če je bil zadevni davek iz postopka v glavni stvari pobran v obdobju pred pristopom zadevne države članice k Uniji (sodba z dne 27. junija 2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, točka 18 in navedena sodna praksa).

32 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je bila storitev, v zvezi s katero se je uveljavljala pravica do odbitka DDV iz postopka v glavni stvari, opravljena 16. novembra 1998, torej pred pristopom Madžarske k Uniji 1. maja 2004.

33 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu s členom 10(2), prvi pododstavek, prvi stavek, Šeste direktive in členom 63 Direktive 2006/112 obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna davka nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene.

34 Zato je ob predpostavki, da so bile zadevne storitve iz postopka v glavni stvari urejene z določbami, kot so tiste iz Šeste direktive, ta storitev bila opravljena in je obveznost obračuna DDV nastala pred pristopom Madžarske k Uniji (glej po analogiji sodbo z dne 27. junija 2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, točka 21).

35 V zvezi s tem je treba dodati, prvič, da ni razvidno, da bi se za navedeno storitev izdali zaporedni obračuni ali da bi se izvršila zaporedna plačila v smislu člena 10(2), prvi pododstavek, drugi stavek, Šeste direktive ali člena 64(1) Direktive 2006/112, na podlagi katerih bi bilo mogoče šteti, da je bila ista storitev opravljena ob izteku obdobja, na katero se nanaša vsak obračun ali vsako plačilo.

36 Res je, da je iz predložitvene odločbe razvidno, da je družba Eurovia sprva plačala le del plačila, dolgovanega iz naslova storitve iz postopka v glavni stvari, in da je družba Eurovia celotno plačilo plačala šele po tem, ko je bil skupni znesek, ki je bil dolgovan na podlagi te storitve, leta 2010 dokončno določen v sodnem postopku. Vendar je iz predložitvene odločbe razvidno, da spor o glavni stvari ne zahteva odgovora na vprašanje, ali za te okoliščine lahko veljajo te določbe, temveč se nanaša na vprašanje, ali je davčna uprava utemeljeno štela, da je zastaralni rok za pravico družbe Eurovia do odbitka DDV, plačane iz naslova te storitve, lahko začel teči, preden je bil izdan račun za to storitev.

37 Zato dejstvo, da je družba Eurovia celotno plačilo, dolgovano iz naslova opravljanja storitev iz postopka v glavni stvari, plačala šele leta 2011, ne vpliva na ugotovitev iz točke 34 te sodbe.

38 Drugič, iz predložitvene odločbe ne izhaja, da bi šlo v postopku v glavni stvari za položaj, kakršen je ta iz člena 10(2), tretji pododstavek, prva, druga in tretja alineja, Šeste direktive in člena 66, prvi odstavek, točke od (a) do (c), Direktive 2006/112, v katerem bi – v skladu z določbo nacionalnega prava, ki bi bila sprejeta na podlagi ene od teh določb – obveznost obračuna davka temeljila na izdaji računa, prejemu plačila ali poteku določenega roka od datuma obdavčljivega dogodka.

39 Kar zadeva pravico do odbitka DDV iz Šeste direktive in iz Direktive 2006/112, je ta pravica tako z vsebinskega kot časovnega vidika neposredno povezana z obveznostjo obračuna vstopnega DDV, ki je dolgovan oziroma je bil plačan za blago in storitve (glej v tem smislu sodbo z dne 27. junija 2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, točka 22).

40 Pravica davčnih zavezancev, da od DDV, ki ga morajo plačati, odbijejo vstopni DDV, ki je dolgovan ali ki je bil plačan za blago, ki so ga pridobili, in storitve, ki so bile opravljene zanje, pomeni temeljno načelo skupnega sistema DDV, vzpostavljenega z zakonodajo Unije. Kot je Sodišče večkrat poudarilo, je pravica do odbitka, ki je bila določena v členih od 17 do 20 Šeste direktive in ki je odslej določena v členu 167 in naslednjih Direktive 2006/112, sestavni del sistema DDV in načeloma ne sme biti omejena. Zlasti se ta pravica lahko izvršuje takoj za vse davke, ki se nanašajo na vstopne transakcije (glej sodbi z dne 29. julija 2010, Profaktor Kulesza, Frankowski, Jóźwiak, Orłowski, C-188/09, EU:C:2010:454, točka 19 in navedena sodna praksa, ter z dne 27. junija 2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, točka 23 in navedena sodna praksa).

41 Kot sta določala člen 17(1) in člen 18(2), prvi pododstavek, Šeste direktive, katerih vsebina je bila povzeta v členu 167 in členu 179, prvi pododstavek, Direktive 2006/112, pa se pravica do odbitka DDV načeloma uveljavlja v obdobju, v katerem je nastala, in sicer takrat, ko nastane obveznost za obračun davka (glej v tem smislu sodbi z dne 8. maja 2008, Ecotrade, C-95/07 in C-96/07, EU:C:2008:267, točka 41, ter z dne 27. junija 2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, točka 24 in navedena sodna praksa).

42 Iz tega sledi, da Sodišče v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 30 in 31 te sodbe, ni pristojno za odgovor na postavljena vprašanja v delu, v katerem se nanašajo na uveljavljanje pravice do odbitka v zvezi s storitvami, ki so bile opravljene pred pristopom Madžarske k Uniji (glej po analogiji sodbo z dne 27. junija 2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, točka 25).

43 Poleg tega je Sodišče že razsodilo, da zgolj obstoj katerega koli elementa, ki nastane po datumu pristopa zadevne države članice k Uniji, ki se navezuje na okoliščine pred tem datumom in ki je posledica teh okoliščin, ne zadošča za to, da bi bilo Sodišče pristojno za odgovor na vprašanja za predhodno odločanje, ki se nanašajo na razlago direktive (sodba z dne 27. junija 2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, točka 30 in navedena sodna praksa).

44 Zato dejstvo, da je bila natančna cena, ki jo je treba plačati iz naslova opravljanja storitev iz postopka v glavni stvari, določena šele po datumu pristopa Madžarske k Uniji ter da je bilo zato celotno plačilo plačano in je bil za to storitev izdan račun, na podlagi katerega se je uveljavljala pravica do odbitka iz postopka v glavni stvari, šele po tem datumu, v okoliščinah obravnavane zadeve Sodišču ne daje pristojnosti za razlago Šeste direktive ali Direktive 2006/112, saj so vsa ta dejstva neločljivo povezana z opravljanjem storitev, za katero ni sporno, da je bilo izvedeno pred tem pristopom (glej po analogiji sodbo z dne 27. junija 2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, točka 31).

45 Iz vseh navedenih preudarkov izhaja, da Sodišče ni pristojno za odgovor na vprašanja, ki jih je postavilo Kúria (vrhovno sodišče).

Stroški

46 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališ? Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (deseti senat) razsodilo:

Sodišče Evropske unije ni pristojno za odgovor na vprašanja, ki jih je postavilo Kúria (vrhovno sodišče, Madžarska).

Podpisi

* Jezik postopka: madžarščina.